

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Γ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 29 ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1913

ΑΡΙΘΜΟΣ 497

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΑΘΗΝΑΙΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ γιά τὸ περασμένο φύλλο τοῦ
«Νουμά».

Σ. ΑΛΙΜΠΕΡΤΗΣ. Α. Μαβίλης.

ΒΡΟΥΤΟΣ. Τιμὴ καὶ ἀνάθεμα.

Κ. ΘΕΟΤΟΚΗΣ. Ἡ τιμὴ καὶ τὸ χροῖμα (τέλος).

ΑΡΓ. ΚΟΡΑΚΑΣ. Στὸ Μαβίλη.

Α. ΜΑΒΙΛΗΣ. «Χωρὶς τίτλο» — Ὁ Μαλλιαρὸς (ἀνέκδοτο)

Γ. ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ. Στὴν ποίηση τοῦ Μαβίλη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ τοῦ 1912.

ΨΥΧΑΡΗΣ. Ψυχάρης καὶ Βενιζέλος.

ΨΥΧΑΡΗΣ ΚΑΙ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Παρίσι, Τρίτη, 17 τοῦ Χριστοῦ, 1912.

Ἀγαπητέ μου Νουμά,

Τὸ εἶδαμε καὶ τὸ βλέπουμε κάθε μέρα· ὁ Βενιζέλος εἶναι μέγας ἀθρῶπος. Εἶχα βιάση νὰ τὸ πῶ, ἐπειδὴ ἐμεῖς ἀπὸ προσωπικὰ δὲν ξέρουμε.

Τώρα ποὺ πέρασε ὁ Βενιζέλος ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἔτρεξα καὶ τοῦ ἄφησα μιὰ κάρτα τῆς βί-
ζιτας μὲ τὰκόλουθα δυὸ λόγια·

«Σήμερα οἱ Ἕλληνες ἔχουνε τὸ χρέος νὰ εἶναι ὄλοι μαζί σας. Βέβαια, ὅσα κάματε πέρσι ἐναντίο μας, ἐσεῖς νὰ τὰ ξεχάσετε δὲν ταιριάζει. Ἐμεῖς ὁμως πρέπει.

Δικός σας·

Τρεῖς μέρες κατόπι ἔλαβα σ' ἕναν πλῆκο τὴν κάρτα τοῦ Βενιζέλου.

Καὶ τοῦ ἐφκουμεναι καλὴ πατριδα.

ὁ φίλος σου
ΨΥΧΑΡΗΣ

Ο ΜΑΛΛΙΑΡΟΣ

(Ἀνέκδοτο)

Μάλαμα ἐφέγγαν τὰ μαλλιά σου πλήθια,
᾿Ω Ἀπόλλωνα, σὰν ἔψαλλαν οἱ Μοῦσες
Γύρω σου καὶ γυμνὲς σὰν τὴν Ἀλήθεια
Οἱ Χάριτες χορεύανε μαλλοῦσες.
Καί, ᾿Ομηρε ἐσύ, τὰ μαλλιαρὰ τὰ στήθια
Τῶν παλαιῶν παλληκαριῶν ὑμνοῦσες,
Ποῦ μέσα στὰ χρυσὰ Σου παραμύθια
Φιλοῦσαν καὶ θεὲς γλυκογελοῦσες.
Στοῦ πόθου ἢ στῆς μαλιᾶς τὸ πάλεμα ὅσα
Δόξα ἐρωτιᾶς χαρίζουν ἢ θανάτου·
Πιὸ λαμπρὰ ὄνειροῦφαίνει καὶ ἄλλα τόσα
᾿Ο Μαλλιαρὸς, — ποῦ, ἂν πέσαν τὰ μαλλιά του,
Μὰ ἀπ' τὸ τραγοῦδι ἐμάλλιασέ του ἡ γλῶσσα
Καὶ ἀπ' τὴν ἀγάπη ἐμάλλιασε ἡ καρδιά του.

Α. ΜΑΒΙΛΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΜΑ

Δόξα καὶ τιμὴ στὸν Ἑλληνικὸ στρατὸ καὶ στὸ
ναυτικὸ γιά τὶς νίκες καὶ τὶς ἐπιτυχίες τους! Ἐεπλύ-
θηκε ἡ ἀτιμία τοῦ 1897!

Ἀνάθεμα καὶ καταφρόνια στὴν παιδιᾶτικὴ ἀπρο-
νοησία, στὴν κοντόφθαλμὴ διπλωματία, στὴν ὑπο-
χωρητικὴ ὀλιγάρκεια τῶν ἀνιστόρητων Ἑλλαδικῶν
πολιτικῶν!

Δυὸ πολιτικὰ προγράμματα εἶχαν μπρὸς τους
γιὰ νὰ διαλέξουν, προγράμματα βασισμένα τὸ κα-
θένα σὲ κάποια διανοητικὴ, διαφορετικὴ ἀπὸ
τὴν ἄλλη.

Ἡ μιὰ πολιτικὴ, Ἑλλαδική, κρατικὴ. Ἡ ἄλλη,
Πανελλήνια, ἐθνικὴ.

Ἡ πρώτη ἀνταποκρίνεται στὴν ἐννοια καὶ στὴν
ιδανικὴ ἀντίληψη τοῦ Κράτους. Ἡ ἄλλη στὴν ἐν-
νοια καὶ στὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἔθνους.

Ἡ μιὰ, παίρνοντας ἀρχὴ καὶ ἀφετηρία τὸν πυ-
ρήνα τῆς μικρῆς Ἑλλάδας. Ἡ ἄλλη, τὴν ψυχὴ
τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κάθε ὄργανισμός, πολιτικός, κοι-
νωνικός ἢ ψυχικός, ὅπως θέλεις. πὲς τον, γίγεται